

OPROŠTAJ S MARKOM

Moje poznanstvo s Markom, kolegom i gospodinom, čovjekom prema kojem od samoga početka ponajprije osjećam veliko poštovanje, počelo je nekoliko godina prije no što smo sukladno ustroju našeg novog, ujedinjenog Preporoda 2007. godine oboje postali članovi Predsjedničkog vijeća. Marka sam upoznala 2004. godine, u vrijeme kada sam bila vršiteljica dužnosti predsjednice Sindikata Preporod, dakle u jednom za naš sindikat izuzetno osjetljivom, a za mene osobno vrlo stresnom i izazovnom razdoblju. Naravno, moja je pozicija tada bila splet okolnosti, a moje neiskustvo opasnost da, usprkos najboljoj volji i trudu, učinim greške koje bi mogle naškoditi organizaciji. Dakako, Željko je bio taj koji mi je najviše pomogao u tom srećom kratkom razdoblju, ali nikada neću zaboraviti moj prvi susret s Markom koji je jednim pogledom shvatio moju nesigurnost, strah, osjećaj da nisam na razini zadatka. Sada se nakon toliko vremena ne mogu sjetiti o kojoj se prilici radilo niti o kojem problemu. Sjećam se samo kako me Marko umirio i ohrabrio, savjetovao i na svoj karakterističan, nenametljiv način pokazao svoje ogromno iskustvo.

Imala sam čast, uz Marka, Željka i ostale kolege uključene u rad povjerenstva sudjelovati i u procesu ujedinjenja dvaju školskih sindikata, Sindikata zaposlenika u hrvatskom školstvu i Hrvatskog školskog sindikata Preporod. Markov su entuzijizam i vjera u veličinu tog koraka bili zarazni. Fasciniralo me kako mu ništa ne promiče, kako unaprijed predviđa sve moguće situacije i probleme, kako uporno iznalazi rješenja, ali uvijek ostaje spreman na raspravu, otvoren za primjedbe čak i od onih poput mene koji su o sindikalnom radu znali neusporedivo manje od njega.

Bila sam toga svjesna i kada smo Marko i ja postali članovi Predsjedničkog vijeća sindikata Preporod. Naše su pozicije samo formalno bile podjednake, jer Marko je svojim znanjem i iskustvom, vodeći Područni ured u Splitu i tijesno surađujući sa Željkom aktivno radio na širenju sindikata, uređivanju i učvršćivanju organizacije, kreiranju razvojne politike Preporoda. Trudila sam se u svemu tome sudjelovati i pridonijeti, učeći od Marka posebno o sustavu osnovnog školstva kojeg je tako detaljno poznao. No, ono što sam posebno cijenila i na čemu mu ostajem zahvalna bio je način na koji mi je pomagao – uvijek tako da se osjećam ravnopravno i uvažavano.

Sigurna sam da su se tako osjećali i svi drugi koji su imali prilike s Markom raditi, živjeti, surađivati. Činiti da se ljudi u tvojoj okolini dobro osjećaju, to je dar i rijetka osobina. Marko ju je imao.

Ipak, sve ovo navedeno, vezano uz sindikalno djelovanje, nije ono najvažnije po čemu ću Marka uvijek pamtit. Dozvolite mi da s vama podijelim neke od slika koje ću uvijek najprije vidjeti na spomen Markova imena.

Vodice, 2008. godine. Na izletu smo na Zlarinu. Iz daljine vidim Marka i njegovu Nenu u šetnji. Markova spokojna ruka na Neninom ramenu. Ljubav.

Marko i Nena u uredu u Zagrebu. Marko je došao na pregled. Dobro izgleda. Malo je blijed i nešto mršaviji, ali glas je snažan, oči sjajne i žive. I gledaju, upijaju Nenino lice. Ljubav.

Marko priča o svojim unučicama. Brine, jer zna da je ozbiljno bolestan. Ali ponosno se smiješi. Ljubav.

Eto, po tome ću Marka najviše pamtiti. Po ljubavi, odanosti, predanosti njegovoj Neni, njegovoj obitelji. Po tim, u današnje lažno, površno, isprazno vrijeme tako rijetkim i zanemarenim ljudskim osobinama.

I na kraju, željela bih se od Marka oprostiti stihovima koje sam posvetila svom ocu, a sada je posvećujem Markovoj obitelji, a i svima onima kojima je okrutna, neumoljiva bolest uzela drago biće.

Kruška

Na hematologiji
posjete su
od četiri do pet.
Nas puštaju bilo kad.
Jer, ne zna se.
Mama kaže
da se tata zaželio
hladne kruške,
pa u trgovini biram
zlatne vilijamovke
i tražim: „Dajte mi one tvrde,
koje mogu stajati!“
Najljepšu nosim ocu.
Ali, moj tata spava.
Samo jednom otvori oči
i ja vidim –
on zna da sam to ja.
„Krušku sam ti donijela“,
velim i smiješim se.
„Možda sutra...“,
kaže sestra bez osmijeha.

Nosim kući
sve što sam donijela.
Kad budu spremali stvari
da ne smeta
još i ta
nepojedena kruška.